

PARTHENOPE

Paolo Sorrentino, 2024

1429

ESTREA EN NUMAX: 18.12.2024 | V.O.S.E. | +16 | 136 min

Unha carta de amor a ese Nápoles que ri, enfeitiza e namora, que nos fai viaxar pola vida de Parthenop) desde o seu nacemento nos anos 50 até hoxe. Un conto que desborda paixón e liberdade e nos mergulla nos grandes amores e decisións que todo o mudan para sempre. A vida desta muller sen prexuízos e adiantada ao seu tempo é unha viaxe fermosísima, caótica e fascinante mentres descobre e aprende o oficio de vivir, nunha contorna tan puritana como opresora.

O mércores 18 de decembro celebraremos unha preestrea con presentación do xornalista José Villanueva Rey (@miraenotrasala).

«Enigmática pero atractiva, independente pero accesible. 'Parthenope' non é outra cousa que cinema»

Lee Marshall, SCREENDAILY

Entrevista con Paolo Sorrentino: «As mulleres teñen unha pátina heroica superior á dos homes»

Por Jaime Iglesias Gamboa

Que o levou a contar esta historia? *Parthenope* nace dunha reflexión. Nos últimos anos deume por pensar que as nosas vidas, debido a que cada vez son máis longas e máis contradictorias, atesouran unha certa épica. Todos nós somos heroes e sobre todo as mulleres. As mulleres teñen unha pátina heroica superior á dos homes debido que as dificultades ás que teñen que enfrontarse son superiores ás dos homes.

Diría que é unha historia sobre a beleza? Non, non é unha historia sobre a beleza. Trátase máis ben dunha historia sobre unha muller que lembra momentos importantes da súa vida ata conferir a esta unha dimensión sacra; momentos que teñen que ver cos amores perdidos, as ilusións, as desilusións, as oportunidades que deixamos escapar, a asunción de certas responsabilidades.

Ao fío da súa novela máis famosa, Gustave Flaubert dixo “Madame Bovary son eu”. Vostede é Parthenope? *Parthenope* non son eu pero ten cousas miñas: a paixón pola liberdade, pola espontaneidade, unhas ganas de vivir non exentas de melancolía e un irrefreable desexo de lanzarme aos brazos do futuro. En todo caso, *Parthenope* é unha muller bela que debaixo desa superficie agocha unha complexidade que ninguén é quen de percibir.

Resulta unha representación bastante exacta do que é Nápoles, non? Un gran escritor italiano chamado Pontiggia dicía: “Nada pode ocultarse mellor que o evidente”. Neste sentido, tanto *Parthenope* como a propia cidade de Nápoles exhiben todo o seu esplendor, pero nese desexo de exhibirse hai un misterio. Esta contradicción, ao meu modo de ver, resulta fascinante.

Despois de entregarse ao encanto de Roma, as súas dúas últimas longametraxes devolvérono á súa cidade natal, por que? *Foi a man de Deus* non era un filme sobre o que me inspira unha cidade como Nápoles, era unha evocación dos meus propios recordos xuvenís na cidade. A partir de aí quedoume o desexo de rodar unha película onde puidese mostrar o que me conmove desta cidade. Por iso impúxenme facer unha película como esta pero agora que a fixen xa podo deixar de falar de Nápoles por unha tempada (risas).

Parthenope é unha muller libre, curiosa, inquieta, que busca ter todas as respostas. Por que decidiu que o personaxe estudase antropoloxía? Porque quería aproximala á miña propia maneira de ser. Eu, máis que cineasta, ás veces síntome un antropólogo, interésame saber como actúan as persoas, coñecer por que fan o que fan, por que se comportan como se comportan. Quería retratar a un personaxe que a través da súa paixón pola antropoloxía puidese penetrar en universos que, de entrada, lle son vetados. E iso é un pouco tamén o que xustifica o meu traballo como cineasta.

Na película aparece Gary Oldman nun breve pero importante papel. Como foi traballar con el? Foi sinxelo, traballar cos máis grandes sempre é sinxelo, e Gary é un dos cinco mellores actores do mundo. Nunha entrevista linlle dicir que lle gustaría traballar nunha das miñas películas... Que ía facer? É coma se Maradona di que quere xogar ao fútbol contigo.